

Полтавський державний аграрний університет
Навчально-науковий інститут економіки,
управління, права та інформаційних технологій

X Всеукраїнська науково-практична
інтернет-конференція

«Управління ресурсним забезпеченням господарської діяльності підприємств реального сектору економіки»

**13 листопада 2025 року
м. Полтава**

**Міністерство освіти і науки України
Полтавський державний аграрний університет
Кафедра менеджменту ім. І. А. Маркіної
ННЦ «Інститут аграрної економіки» НААН України
ГО «Науково-дослідний інститут соціально-економічного розвитку»
Національний університет біоресурсів і природокористування України
Сумський національний аграрний університет
Харківський національний економічний університет імені Семена Кузнеця
Національний університет кораблебудування імені адмірала Макарова
Дніпровський державний аграрно-економічний університет**

Матеріали

***X Всеукраїнської науково-практичної інтернет-конференції
«Управління ресурсним забезпеченням господарської
діяльності підприємств реального сектору економіки»***

**13 листопада 2025 року
м. Полтава**

УДК 330.15:334.723
ББК 65.291.5

Управління ресурсним забезпеченням господарської діяльності підприємств реального сектору економіки : матеріали X Всеукраїнської науково-практичної інтернет-конференції, 13 листопада 2025 р. Полтава : ПДАУ, 2025. 293 с.

У матеріалах конференції розглядаються аспекти методології і практики управління ресурсним забезпеченням господарської діяльності підприємств реального сектору економіки.

Збірник розрахований на науково-педагогічних працівників, аспірантів, здобувачів вищої освіти, фахівців-практиків.

Матеріали друкуються мовою оригіналів.

За виклад, зміст і достовірність матеріалів відповідають автори.

ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ ТА СТРАТЕГІЧНИЙ РОЗВИТОК АГРАРНОГО ПІДПРИЄМСТВА В КОНТЕКСТІ ДОСЯГНЕННЯ ЦІЛЕЙ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

Аграрний сектор є стратегічно важливою складовою економіки України, забезпечуючи продовольчу безпеку, експортний потенціал та розвиток сільських територій. Підприємства агропродовольчої сфери нині функціонують в складному, мінливому середовищі, який характеризується економічною й політичною нестабільністю, військовою агресією, кліматичними ризиками, глобальною конкуренцією та посиленням вимог до екологічності виробництва. У цьому контексті досягнення Цілей сталого розвитку стає ключовим орієнтиром для підприємств агропродовольчої сфери, оскільки поєднує економічні, екологічні та соціальні аспекти розвитку, тому організаційні зміни та стратегічні рішення повинні враховувати принципи сталості як основу довготривалого успіху.

Суть організаційного розвитку, перш за все, полягає в удосконаленні структури управління підприємства для підвищення його ефективності та адаптивності до внутрішнього й зовнішнього середовища. Тобто, для підтримки та максимального організаційного розвитку підприємства повинні мати гнучку організаційну структуру, яка зможе швидко реагувати на виклики та адаптуватися в умовах ризику й невизначеності [1]. Також, важливими складовими розвитку є впровадження в процес діяльності нових технологій з цифровізації управління, орієнтованих на ресурсо- й енергозбереження та формування корпоративної культури сталого розвитку, завдяки чому можна зміцнити колектив, розвивати працівників, забезпечити стабільність внутрішніх процесів.

Стратегічний розвиток аграрного підприємства є багатовимірним процесом якісних та кількісних перетворень, спрямованих на досягнення довгострокових цілей та забезпечення конкурентоспроможності аграрного бізнесу в умовах динамічного ринкового середовища [2]. Досліджуючи стратегічний розвиток аграрних підприємств в контексті їх сталого розвитку, варто орієнтувати ведення діяльності на основі трьох взаємопов'язаних складових: економічної, екологічної та соціальної. При врахуванні даних складових діяльність підприємства буде здійснюватися в напрямку впровадження екологічних інновацій, оптимізації витрат й ресурсів та їх раціонального використання, підтримці соціальної інфраструктури та покращенні умов безпеки праці.

Перехід підприємств агропродовольчої сфери до моделі сталого розвитку є економічно доцільним рішенням та має багато переваг. Зокрема це дозволить зменшити витрати на виробництво, оскільки будуть застосовані енерге- та ресурсозберігаючі технології, підвищить конкурентоспроможність, покращить репутацію та імідж підприємства на зовнішньому ринку, забезпечить екологічну безпеку й стабільність соціальної сфери та сприятиме залученню інвестицій й державної підтримки.

Отже, організаційний та стратегічний розвиток аграрних підприємств у контексті сталого розвитку є ключовим напрямом забезпечення їхньої довгострокової ефективності, поєднання економічних інтересів із екологічними та соціальними

принципами формує основу для стійкого функціонування в умовах сучасних глобальних викликів. Таким чином, сучасні підприємства агропродовольчої сфери, які інтегрують в свою діяльність принципи сталого розвитку в стратегічне управління та організаційну структуру, зможуть отримати значні конкурентні переваги щодо підвищення продуктивності, зменшення ризиків, зміцнення довіри стейкхолдерів та стійкості до зовнішніх криз.

Список використаних джерел:

1. Русова О. І., Левіна-Костюк М. О. Стратегія організаційного розвитку як чинник підвищення конкурентоспроможності аграрного підприємства. *Матер. Міжнар. наук.-практ. конф. «Проблеми та перспективи розвитку економіки: світові та національні аспекти»*. 18 листопада 2022 р. ОДАУ. Одеса, 2022. С. 106-107.

2. Зоря О. П. Теоретико-методологічні засади формування стратегії розвитку аграрних підприємств. *Інфраструктура ринку*. 2019, № 33. С. 171-177.

*О.В. Воробйова, к.е.н., доцент,
Д.С. Бурдова, здобувач вищої освіти*

Центральноукраїнський державний університет імені Володимира Винниченка

ОСОБЛИВОСТІ ЛОГІСТИЧНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ В ПІДПРИЄМНИЦЬКІЙ ДІЯЛЬНОСТІ В УМОВАХ ТУРБУЛЕНТНОСТІ РИНКУ

У сучасних умовах турбулентності ринку логістичний менеджмент у підприємницькій діяльності набуває стратегічного значення, адже саме через логістичні рішення підприємство може або втриматися у нестабільному середовищі, або втратити можливості розвитку. Турбулентність ринку проявляється у різкій та непередбачуваній зміні попиту, раптових перебоях у постачанні, ризиках транспортних блокувань, коливаннях валют і високій нестабільності зовнішньоекономічної ситуації. Підприємства вже не можуть покладатися на стабільні та довгострокові параметри логістичних операцій, тому змінюються підходи до управління запасами, транспортуванням і побудови логістичної структури компанії. Логістичний менеджмент із допоміжної операційної функції перетворюється на ключовий механізм гнучкості та адаптивності, який забезпечує стійкість бізнесу шляхом оперативного реагування на зовнішні зміни і мінімізації ризиків у ланцюгах постачання [1].

Особливості сучасного логістичного менеджменту в умовах турбулентності ринку проявляються у кількох напрямках.

По-перше, підприємства активно впроваджують адаптивні підходи до управління логістикою: переглядають методи формування запасів, переходять до сценарного прогнозування, застосовують ризик-орієнтовані рішення, формують паралельні та резервні ланцюги постачання, комбінують види транспорту, залучають альтернативні канали і маршрути. Це дозволяє компаніям швидко змінювати логістичні процеси відповідно до коливань попиту, проблем у постачанні або зовнішньоекономічних шоків. Логістика перестає бути "статичною" системою і стає гнучким, адаптивним механізмом, здатним миттєво реагувати на зовнішні сигнали ринку.

По-друге, значну роль у підвищенні стійкості логістичних процесів відіграє цифровізація. Сучасні інформаційні системи, такі як ERP, TMS і WMS, дозволяють скорочувати затримки у процесах, оперативно відстежувати рух матеріальних